

**Posudek na bakalářskou práci Veroniky Bulínové s názvem
„Anna Malinová a operace Anthropoid“**

Zájem Veroniky Bulínové o druhý odboj, konkrétně o skupinu Anthropoid, ji vedl nejprve k rešerši dostupné literatury a dalších zdrojů, jimiž se v tomto případě staly zejména vizuální prameny, filmy. Společný rozhovor vyústil k jejímu nasměrování i na archivní zdroje, aby práce přinesla nové poznatky k tématu atentátu, které je dnes značně vyhledávané. Zvážení zájmu a možností vykrytalizovalo ve vymezení biografie Anny Malinové za vlastní téma bakalářské práce. Anna Malinová pomáhala parašutistům ze skupiny Anthropoid, prokazatelně byla přítelkyní Jozefa Gabčíka, byla zastřelena během heydrichiády.

Nejprve bakalářka přibližuje dobu, okolnosti, osoby odboje a připravovaného atentátu. Kol. Bulínová píše věcně, bez emocí, které toto téma často doprovázejí, zmiňuje základní kostru dění. Události byly natolik bohaté, že zabírají řadu stránek, jsou nezbytné pro zasazení Anny Malinové do kontextu. Jsou jakoby popisované pro čtenáře, který o atentátu zatím nic neví. Samozřejmě jde o dění, které lze interpretovat různými způsoby, podání kol. Bulínové je z mého pohledu dobře akceptovatelné. Trochu zbytečně epický a s příběhem Malinové zcela nesouvisející je popis zkázy Lidic a Ležáků a příběhy s tím spojené.

K životu Anny Malinové se dostáváme na s. 39. Její osud byl dosud zmiňován v publikacích jen okrajově, jako jedné z účastnic, zde je právě jí věnován hlavní prostor. Kol. Bulínová nepodlehla kouzlu své postavy, dokázala si udržet nadhled. Stránky o Malinové jsou primárně vystavěny na práci s původními archivními dokumenty, dosud nepublikovanými. Dokumentují její život od narození r. 1914, dětství a školní docházku v Nalžovských Horách a okolí, přes příchod do Prahy roku 1931, sňatek s Antonínem Malinou r. 1937, narození dcery Aleny, po okupaci. R. 1941 její manžel onemocněl schizofrenií a v témže roce zemřel. Malinová pak nastoupila do práce do továrny, kde se dostala do kontaktu s odbojem. Mapuje dále – umožňují-li to dostupné prameny - úlohu Anny Malinové v kontaktech s parašutisty, zejména s Jozefem Gabčíkem.

V práci zůstalo pár chybiček –

Gabčík byl Slovák, a proto by se jeho křestní jméno mělo psát slovenskou formou – Jozef, v práci je psáno Josef, česky

s. 9 - ...věznění příbuzní osob, **jež** se přidali.. (má být „y“, protože se vztahuje k osobám, které se přidaly..)

s. 11 – chybný název archivu: „Státním oblastním archivu města Plzně“ – buď ve „státním oblastním archivu“, nebo v „Archivu města Plzně“ – spojeny 2 instituce dohromady

s. 11 – ...panem Richardem/ chybí písmenka/ Löblem...

s. 16 – Uherský **brod** – Brod!, podobně s. 19, předposlední řádka – myslí se asi Hrad (Pražský), ne nějaký nespecifikovaný „**hrad**.“

s. 23 – ...z Gabčíkov¹ pistole pravděpodobně žádný výstřel nezazněl...

s. 43, 44 - ...byly sestry Kovárníkov¹ součástí odboje...

s. 53 – Klatovský archiv – obecné označení, proto správně klatovský

Seznam zdrojů předkládané práce je dostatečný. Samozřejmě literatura k tomuto tématu je nekonečná, autorka správně vytypovala příklady z okruhu fabulující /Ivanov, Šulc/ i věrohodné literatury /Šustek, Kyncl/. Oceňuji, že navzdory složité pandemické situaci kolegyně Bulínová získala i mimopražské zdroje z rodiště Anny Malinové, a snažila se využít všechny dostupné možnosti se o ní něco dozvědět.

Jsou připojeny i zajímavé přílohy, nechybí dokonce ani jejich seznam, což u bakalárek nebývá vždy, o to víc je třeba ocenit pečlivost a důslednost autorky.

Kolegyně Bulínová prokázala, že dokáže vyhodnotit, co je podstatné, nezdržovala se zavádějícími margináliemi. Umí psát objektivně, zachovávat proporce v textu. Beze zbytku naplnila cíl práce, který si vytkla v úvodu, a proto práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit stupněm výborně.

Praha, 9. 6. 2021

PhDr. Milada Sekyrková, CSc.